

«Αν ήμουν εγώ στη θέση του Ασίζ...»

Κι όμως είμαι. Μόνο που έχω άλλο όνομα και φυσικά άλλη ιστορία. Είμαι ο **Τ. Α.**, ένας από τις εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που έζησαν την προσφυγιά. Ήμουν μωρό στην αγκαλιά της μάνας μου, όταν ξεκινήσαμε για μια νέα ζωή σε μια καινούρια πατρίδα αναζητώντας το όνειρο. Και κανονικά δεν θα έπρεπε να θυμάμαι, όμως ήταν τόσο δυνατή αυτή η αίσθηση που ο χρόνος δεν κατάφερε ποτέ να τη σβήσει. Ένιωθα το καρδιοχτύπι της μάνας μου εκείνες τις στιγμές, καθώς ακουμπούσα πάνω της. Αισθανόμουν την αγωνία, την ταλαιπωρία, την κούραση, αλλά και τη στοργή, την αγάπη, το ενδιαφέρον της για μένα, ένα μωρό που δίχως να φταίει έπρεπε να ζήσει αυτόν τον ξεριζωμό. Κι όλα αυτά τα συναισθήματα τα έπλεξα με όσα μου διηγήθηκαν οι γονείς μου κι έφτιαξα τη δική μου ιστορία, αυτή που μιλά για την ανάγκη του ανθρώπου να νιώσει ασφαλής και αξιοπρεπής σε μια πατρίδα. Την πρώτη φορά που προσπαθήσαμε να περάσουμε τα βουνά μας έπιασαν οι συνοριοφύλακες και μας έκλεισαν σε κέντρο λαθρομεταναστών. Εκεί τον πατέρα μου τον κράτησαν μακριά μας- ένιωθα τη ματιά του πίσω από τα συρματοπλέγματα- κι εμένα με τη μάνα μου μας έριξαν σε ένα χώρο λίγων τετραγωνικών μαζί με άλλες μανάδες με παιδιά. Πολλές έκαναν ότι λιποθυμούσαν για να τις λυπηθούν και να τις αφήσουν ελεύθερες, όμως δεν τα κατάφερε καμιά τους... Μείναμε μέρες πολλές σε αυτή την κατάσταση. Ταλαιπωρηθήκαμε, εξευτελιστήκαμε και δεν μας άξιζε. Το μόνο φταίξιμό μας ότι ήμαστε Αλβανοί, ξένοι και μάλλον δεν είχαμε κανένα δικαίωμα να ζήσουμε καλύτερη ζωή. Έτσι, δεν τα καταφέραμε την πρώτη φορά και κάναμε τη δεύτερή μας προσπάθεια ύστερα από λίγο καιρό κυνηγημένοι και νηστικοί περπατώντας μέρα και νύχτα πάνω στα βουνά. Κάπως έτσι, ξεκίνησε η ζωή μου στην Ελλάδα. Κι αν έμπαινα στη θέση του Ασίζ για μια μέρα, θα έγραφα στο ημερολόγιό μου:

«Άλλη μια μέρα που στερήθηκα πολλά, που δυσκολεύτηκα, που δεν μπόρεσα να προσαρμοστώ, αφού δεν έχω τίποτε κοινό με τους άλλους συμμαθητές μου. Το όνομά μου είναι ξένο, η γλώσσα μου, η ζωή μου, όλα είναι ξένα. Πώς έχω την απαίτηση να γίνω ένας από αυτούς! Τι να πρωτοπροσπαθήσω; Να είμαι ο άντρας στο σπίτι, ο εργαζόμενος, ο μαθητής στο σχολείο, ο μεγάλος αδερφός; Και την αγαπώ αυτή τη νέα πατρίδα. Είναι η μοναδική μου παρηγοριά από τότε που η χώρα μου μας έδιωξε, γιατί δεν μπορούσε να μας ζήσει. Ψάχνω, όμως, να βρω τρόπο να την κάνω να με δεχτεί, να μην έχω ανάγκη να αποδείξω κάτι που δεν είμαι. Να είμαι ο Ασίζ που προσπαθεί, που αγωνίζεται, που αγαπά, που πληγώνεται, που θυμώνει, που απελπίζεται. Να μην είμαι αυτός που φταίει για όλα...»

Σήμερα στο σχολείο ένας συμμαθητής μου έχασε το πορτοφόλι του. Γύρισαν όλοι και κοίταζαν εμένα. Γιατί; Ούτε που κατάλαβα τι είχε γίνει, μόνο που ένιωσα ανήμπορος να σηκώσω το βάρος της ματιάς τους πάνω μου... Αυτή είναι η μοίρα των προσφύγων τελικά. Να ζουν με την ψυχή τους ματωμένη σα να μην είναι άνθρωποι κι αυτοί. Όσα χρόνια κι αν περάσουν δεν ξέρω αν θα καταφέρω να βγάλω από πάνω μου τη ρετσινιά του ξένου, αυτού που δεν του απόμεινε κανένα δικαίωμα και που εξευτελίζεται καθημερινά μόνο και μόνο επειδή, αν και είναι διαφορετικός, θεωρεί πως έχει κι αυτός δικαίωμα να ζήσει... Καληνύχτα»

Τ. Α.